

HET
IS
GOED
ZO

Roman

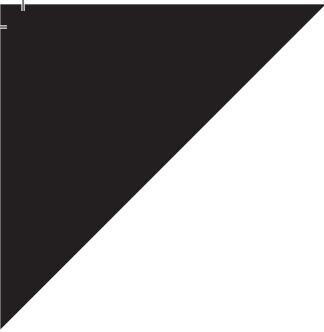
Relinde
de Graaff

**HET
IS
GOED
ZO**

Relinde
de Graaff

© 2024 Relinde de Graaff
Uitgeverij Le Comte
Redactie: Liesbeth Vries
Vormgeving: Jasmijn de Boer
Corrector: Nini Huizinga
Drukker: PrintSupport4U
Foto achterflap: Timon de Graaff
Illustratie boomhut: Tamara Boon

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 834 5416 0
NUR 350

Disclaimer

Wat je nu in je hand hebt, is geen normale roman.

Het is geen literair werk, geen spannend verhaal,
ook niet echt feelgood, zeker geen thriller.

Het is non-fictie, verweven met fictie. Of andersom,
dat mag je zelf invullen.

Het is wel een boek. Soort van. Het is geen lineair verhaal,
dat je bij de hand neemt en waar je achteroverleunend in
meegezogen wordt.

Ho, wacht, nu niet afhaken, het is ook niet ingewikkeld.

Het wil alleen niet in een hokje geplaatst worden.

Het is raar. Maar ook heel gewoontjes, het had eigenlijk
ieders verhaal kunnen zijn.

Want lopen we niet allemaal tegen de hindernissen
van het leven aan?

HOOFDSTUK 2

‘Konden wij nog maar zo naar de wereld kijken. Zo onbevooroordeeld, vol verwondering.’ Ik neem een slok van mijn wijn om de melancholie weg te spoelen. Olivia zit naast me op het terras van theatercafé De Lieve Vrouw. Eén van haar krullen springt naar voren en met een nonchalant gebaar veegt ze hem naar achteren. Ze glimlacht vragend naar me.

Ik gebaar om me heen. ‘Kinderen kijken met een open blik. Dat kunnen wij niet meer. We hebben alles gekaderd, alle associaties met elkaar gelinkt, alle herinneringen en bijbehorende emoties gearhiveerd in ons brein. Zo jammer.’

Haar lach wordt breder, haar ogen worden groot en ze kijkt verrast om zich heen. ‘Hoezo? Dat kan toch nog steeds?’ Ze kijkt naar de rotan stoel waar ze op zit. ‘Kijk, deze... wat is dit eigenlijk? Oh, en...dit...’ Ze pakt een bierviltje en bijt erin.

Ik begin te lachen en gooi een viltje naar haar hoofd. ‘Je bent nu al aangeschoten!’

Ik mis mijn doel en schamp het donkere haar van de man die schuin achter haar zit. Hij kijkt om. Zijn helderblauwe ogen vinden me en een schok gaat door mijn lichaam. Ik voel de emotie door mijn bloed stromen, ik hoor de castagnetten klapperen op het snelle ritme van

mijn hart. De smaak van olijven vermengt zich met de nasmaak van de wijn. Olivia stoot me aan en ik kom weer bij zinnen.

‘Oh, sorry, dat was niet de bed...’ begin ik, maar ik ha-
per.

Gaf hij me nou een knipoog? Voor ik het weet heeft hij zich weer omgedraaid. Ik voel even aan mijn ring en neem nog een slok wijn.

‘Ik ben waardeloos. Gewoon waardeloos.’

Hij kijkt niet op. Ik hoor het geluid van de tikkende klok aan de muur. Maarten zit op de bank de krant te lezen. Ik staar nog even naar hem, het mes in mijn hand hangt zwaar boven de snijplank. Ik draai me terug naar het aanrecht en ga verder met blokjes aubergine snijden.

‘Zie je? Jij vindt het ook.’

Hij vouwt zijn krant op, zet zijn bril recht, loopt naar me toe en omhelst me. Ik hou het mes onhandig achter zijn rug vast. ‘Een ongelukkige combinatie’ noemde de arts ons. Woorden kunnen zich diep nestelen, broedend op onzekerheid. Maarten geeft me een kus op mijn kruin, zijn lippen zoeken naar woorden. Dan draait hij zich om.

‘Ik ga Daan ophalen,’ zegt hij. De deur valt achter hem dicht.

Ik hoor iets in de pan sissen. Shit, het pepertje. Wanneer ik de pan haastig van het vuur haal, snijd ik met het mes in mijn vinger. Ik veeg de rode druppel weg, maar er komt een nieuwe uit. Bloed. Onheilsbrenger.

Ik zet Latin-muziek op om me op te vrolijken. Muis schuurt miauwend tegen me aan.

‘Je krijgt zo eten van me,’ sus ik.

Terwijl ik in de pan roer, draai ik met mijn heupen. Als student woonde ik twee jaar in Madrid, en werkte ik als propper voor een discotheek om bij te verdienen. Op het plein van Santa Ana bood ik iedereen die voorbij kwam een gratis shotje aan. Lopend van het grote plein naar het steegje van de discotheek praatten we, kreeg ik een glimp van hun levens te zien. In die paar jaar tijd heb ik duizenden flinters leven van de meest uiteenlopende mensen toegeworpen gekregen. Jong, oud, man, vrouw, straight of gay, op het plein kwam iedereen samen. Ik stond bekend als ‘Caperucita Roja’, oftewel Roodkapje, vanwege het rode hoedje dat ik altijd droeg. Heerlijk was dat, alles lag nog open.

Een reclame met babygeluiden dringt zich via de boxen aan me op en slingert me terug van het plein in Madrid naar mijn aanrecht in Amersfoort. Ik zet mijn telefoon zachter terwijl de voice-over me iets aanraadt dat ik niet meer nodig heb. Ik proef de ietwat flauwe saus, gooi er nog wat kruiden door en draai dan het vuur uit.

‘Slaapt hij?’

‘Nog niet. Ik heb beloofd dat ik straks nog even bij hem kom kijken.’

Ik vul een theeglas en pak een groot stuk chocolade. In de buurt van Daan probeer ik niet zoveel te snoepen, om het goede voorbeeld te geven, maar sinds de mislukte puncties geeft het me troost. Het doet pijn te weten dat ik nooit meer een baby aan mijn borst zal voelen, dat ik niet nog een kind groot zal zien worden. Mijn hart huilt als ik kleertjes waar Daan uit is gegroeid naar zolder doe.

‘Mamaaaaa.’

Ik druk het stuk chocolade in mijn wang, slik om mijn speeksel te neutraliseren.

‘Ja?’

‘Ik kan niet slapen.’

‘Probeer het toch maar.’

‘Wat heb je in je mond...?’

‘Niets, ga slapen.’

‘Je hebt wel iets in je mond, ik hoor het!’

‘Chocolade, oké, morgen mag jij ook een stukje als je nu gaat slapen.’

‘Beloofd?’

‘Beloofd.’ Ik hoor Daans deur dichtgaan, loop naar de bank en plof naast Maarten neer. Ik vraag of ik Daan morgen ook op bed mag leggen. Tijdens mijn zwangerschap hadden we afgesproken om de zorg eerlijk te verdelen. Steeds vaker snoep ik tijd af van Maarten, omdat ik van elke minuut van Daan wil genieten. Tijd is kostbaar geworden, vloeibaar goud dat door mijn handen glipt.

‘Wil je je film kijken of zullen we iets anders doen?’ Ik pluk een beetje aan Maartens broek. Zijn libido is de laatste jaren flink gedaald. Olivia zegt dat het libido van alle ouders omlaag gaat, dus zij begint er niet aan, aan die inperking van vrijheid. Maarten haalt zijn schouders op. Ik geef het op en nestel me nog wat dieper in zijn armen.

HOOFDSTUK 3

‘Hello sunshine.’

Ik had niet gemerkt dat de Zeeuw voor mijn balie was verschenen. De directeur van het bouwbedrijf waar ik als beveiligder achter de receptie werk, is een kleine kalende man van een jaar of zestig. Het weinige haar dat hij nog heeft, kamt hij vanaf zijn achterhoofd met een flinke lik gel helemaal naar voren. Hij is wit, heel wit, de enige kleur komt van de kloppende blauwe ader op zijn slaap. Hij is altijd vrolijk en praat in uitroeptekens.

Ik gebaar naar mijn bolle wangen.

‘Hoe is het? Ben je al zwanger?’

Ik slik het brok droge glutenvrije brood door en recht mijn schouders. ‘Nee, dat traject is afgelopen,’ zeg ik.

‘Oh?’

‘Het bleek geen zin te hebben voor ons.’

‘Ah, dus je hoeft niet meer om de haverklap naar het ziekenhuis.’

‘Eh, nee.’

Hij buigt zich wat verder naar me toe. ‘Zeg, als je een donor nodig hebt, ik wil je best helpen hoor. Gewoon via het ziekenhuis hè, ik bedoel er niks mee. Maar als ik iets voor je kan doen, laat het me weten.’

Ik schraap mijn keel en stop mijn broodje terug in het zakje. Mijn eetlust is verdwenen.

‘Het ligt niet alleen aan mijn man,’ stamel ik. ‘Ik ben vroegd in de overgang.’

‘Ah.’

Het is even stil. Hij krabt in zijn nek en schuift wat heen en weer. Ik heb het al vaker gemerkt. Dat woord schrikt af. Het behoort toe aan vrouwen die opschuiven van het vruchtbare middelpunt naar de rand van de samenleving, uitgerangeerd, niet meer nodig om ons bestaan voort te zetten. Ze moeten verdwijnen van het podium, ergens tussen de coulissen wachten op hun dood, opdat ze verlost worden van een staat van zijn als onbruikbaar overblijfsel.

‘Ach ja,’ zegt de Zeeuw dan, ‘je hebt gelukkig al een kind.’

Ik knik, en weet dat het gesprek voorbij is.

De Zeeuw pakt zijn telefoon en scrolt er fanatiek op. Ik pers mijn lippen op elkaar, wetend wat er komen gaat. Het moment om te zeggen dat ik het niet wil zien is allang gepasseerd.

De eerste keer was ik overdonderd. Doordat ik toen mijn mond niet open durfde te doen, is het nu een terugkerend onderdeel van onze conversaties geworden.

De Zeeuw maakt een geluidje, het teken dat hij heeft gevonden wat hij zocht.

‘Moet je zien.’

Hij draait de telefoon naar me toe en ik zie zijn vrouw. Blond geverfd, achter in de veertig en in een weinig verhullend SM-pakje midden op de Soesterduinen. Ze heeft een kruisboog in haar hand, waarschijnlijk bij een online LARP-winkel gekocht. Ze kijkt naar een punt in de verte. Haar rondingen golven over de leren banden heen.

‘Oké. Mooie natuur,’ zeg ik.

‘Op een gegeven moment stond er een heel publiek omheen

terwijl ik foto's maakte. Maar dat maakt Patries niets uit hoor, die vindt dat wel mooi al die aandacht. Hup, nog een pose en nog een pose. Doet ze zo!

Hij swipet door de verschillende foto's, waarbij ze al liggend, zittend of hangend over het landschap poseert, steeds zwoel of dominant in de verte kijkend. De schuifdeuren gaan open en een jonge vrouw komt binnen. De Zeeuw stopt zijn telefoon weg. 'Martine! Heerlijk dat je er bent.'

Hij pakt even haar handen vast. Ik vraag haar ID-kaart, schrijf haar in en geef haar de juiste toegangspas.

'Dit is de beste beveiligster van Amersfoort, wist je dat?' zegt hij tegen zijn bezoekster.

Ik kijk ze na en staar even voor me uit. Dan open ik een nieuw e-mailvenster en vul de emailadressen van alle castingdirectors in.

Ik ben de komende tijd beschikbaar, typ ik. Ik lees mijn mailtje nog eens door en druk op 'send'. Elk kwartaal stuur ik hetzelfde bericht. Dan stuur ik een berichtje naar Jet, mijn collega-vriendin met wie ik samen subsidie heb aangevraagd bij de gemeente. We hebben een aanvraag gedaan voor een voorstelling over de Tweede Wereldoorlog, met name de gebeurtenissen in Kamp Amersfoort. Het wordt een performance-achtige experimentele mixed-media-voorstelling. Als het goed is krijgen we deze week de uitslag. Ik trek mijn uniform recht en kijk op de klok. In het kantoor waar ik op uitkijk zie ik salesmanager Ronald aan de telefoon zitten. Het kantoor heeft glazen wanden, waardoor ik alles kan zien wat hij doet. Ik pak mijn broodje weer uit het zakje en neem een hap.

Ronald komt zijn kantoor uit, zijn haar in een strakke scheiding gekamd. 'Zit je nou alweer te eten?' vraagt hij. 'Je lijkt mijn

vrouw wel, die eet ook de hele dag door.’

Hij haalt zijn pakje sigaretten uit zijn zak en loopt richting de uitgang.